

РЕШЕНИЕ

№ 179

гр. София, 11.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ася Събева

Членове: Кристина Филипова
Даниела Х.

при участието на секретаря Росица Й. Вьонг
като разгледа докладваното от Ася Събева Въззивно гражданско дело № 20221000502394 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 262195/01.07.2022г. постановено по гр.д. № 9597/2018г. по описа на СГС, ГО, ГО, 12 с-в, е частично уважен иск с правно основание чл.432 КЗ вр.чл.52 ЗЗД, като „ЗД ЕВРОИНС” АД е осъдена да заплати на И. П. Х. сумата от 15 000 лв., представляваща дължимо застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, дължимо по силата на застрахователна полица за застраховка „Гражданска отговорност” № BG/07/517003040190, във връзка с реализирано на 21.12.2017г. ПТП в гр. Харманли по вина на Д. Т. Д., водач на л.а.„Киа Сиид” с рег. № *****, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 09.05.2018 г. до окончателното ѝ изплащане.

Със същото решение е отхвърлен искът за неимуществените вреди за разликата над 15 000 лв. до пълния размер на претендираното обезщетение от 35 000 лв., както и за сумата от 40.35 лв. имуществени вреди изцяло, представляващи направени от ищеца разходи за лечение, като неоснователен в тази част.

Присъдени са разноски, като „ЗД ЕВРОИНС” АД, е осъдена да заплати на адв.Щ. Щ., сумата от 676.88 лв. - възнаграждение по чл. 38, ал. 2 от ЗАДв., а по сметка на СГС на основание чл. 78, ал. 6 ГПК д.т. в размер на 600 лв. и разноски за вещо лице в размер на 321.06 лв.

По компенсация И. П. Х., е осъден да заплати на „ЗД ЕВРОИНС” АД, сумата от 491.85

лв. на основание чл. 78, ал. 3 ГПК - разноси за първоинстанционното разглеждане на делото.

В срока по чл.259 ГПК срещу решението е депозирана въззивна жалба от ответника по делото.

Жалбоподателят-ответник „ЗД ЕВРОИНС” АД оспорва решението в неговата осъдителна част - за разликата над 7500 лв. до 15 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди и моли съда да го отмени в тази му част и да отхвърли претенцията в тази част. Посочва, че обжалва посоченото съдебно решение в частта, в която съдът е оставил без уважение направеното от застрахователя възражение за съпричиняване от страна на пострадалия за настъпилия вредоносен резултат, включително неотчетено съпричиняване, изразяващо се в действията на родителите на пострадалия, неосъществили постоянен надзор върху пострадалия като малолетно лице. В тази връзка, счита, че по делото следва да бъде отчетено съпричиняване в размер на 50 %. От приетата по делото КСМАТЕ, в отговора на въпрос 10 на стр. 7 от същата, автоекспертът сочи, че „пешеходецът е имал техническата възможност да предприеме пресичане на обозначено и сигнализирано място за преминаване на пешеходци и да не навлиза внезапно в района на платното за движение на ППС. ” т.е. приносът на пешеходеца за настъпване на инцидента е не по-малък от този на водача на л.а. От отговора на въпрос 15 става ясно, че пешеходецът е **пресичал пътното платно на място необозначено за преминаване на пешеходци**. В отговора на въпрос 16, на стр. 9 от КСМАТЕ, е посочено, че „ударът е бил предотвратим за водача на л.а. Киа при начин на движение на пешеходеца спокоен и бърз ход и спокойно бягане, **при начин на движение бързо бягане ударът е непредотвратим**. “ Предвид това, че удар е реализиран на практика, се налага изводът, че движението на пешеходеца е било бързо бягане. В отговора на същия въпрос 16, автоекспертът сочи: „При начин на движение на пешеходеца бързо бягане, водачът не е имал техническа възможност да спре преди мястото на удара. ”, което потвърждава направения извод, че пешеходецът се е движил с бързо бягане, което е причина за настъпване на удара и неговата непредотвратимост. В отговора на въпрос 17 се сочи, че „пешеходецът е навлязъл внезапно на пътното платно. “ В отговора на въпрос 18 и 19 се сочи, че „към момента на навлизане на пътното платно, пешеходецът е имал техническата възможност да възприеме движещия се л.а.Киа, намиращ се на разстояние 5 - 8 метра от мястото на удара.“ „Пешеходецът е имал техническата възможност преди предприемане на пресичане на пътното платно на ул.„Ал. Константинов“, да възприеме л.а.Киа, да спре и пропусне преминаването му, след което да предприеме пресичане на пътното татно. “ т.е. избягването на инцидента е било изцяло във властта на пешеходеца, но предвид това, че същият поради собственото си противоправно поведение става причина да предприеме пресичане както на необозначено място за преминаване на пешеходци, така и без да изчака преминаването на видим за него автомобил, става причина за настъпването на неблагоприятните последици. Намира за абсолютно доказано пълно и главно наличието на съпричиняване от страна на пешеходеца, поради което е налице пропуск на съда досежно неотчитането на такъв по делото и редуцирането на определения като справедлив размер на

присъденото обезщетение с определения процент съпричиняване. Оспорва като неправилно и незаконосъобразно съдебното решение и в частта досежно определените за плащане такси и разноски, като моли съда да редуцира същите съобразно евентуалното отчитане на принос от страна на пострадалия и на неговите родители за настъпилия вредоносен резултат. Претендира разноски и юрисконсултско възнаграждение.

Въззиваемата страна И. П. Х., ЕГН *****, действащ лично и със съгласието на своята майка и законен представител М. К. Х., ЕГН *****, оспорва въззивната жалба и моли съда да потвърди решението като правилно и законосъобразно. Посочва, че от приетите експертни заключения не е установено по категоричен и несъмнен начин, че пострадалият Х. е пресичал внезапно пътното платно като по този начин е допринесъл за настъпването на инцидента и вредите от него. Напротив, вината за произшествието е изцяло на водача Д., който не е реагирал своевременно на опасността и не е съобразил скоростта си на движение с конкретната пътна обстановка (намалена видимост /ПТП е настъпило при здрач/, на кръстовище, в близост до училище, разминаване с насрещен автомобил). Видно от разпита му същият редовно е минавал по тази улица, тъй като това е пътя към неговия дом. Бил е запознат, че **поради наличието на училище там често пресичат деца**. Той не е намалил скоростта си и когато преди това се е разминал с насрещно движещ се автомобил, който според него го бил заслепил. От заключението на САТЕ и разпита на водача е установено, че в района на местопроизшествието на ул. „Алеко Константинов“ не е имало пешеходна пътека, нито каквито и да било пътни знаци. Вещото лице е изследвало предотвратимостта на удара от страна на водача, с оглед различния ход на движение на пострадалото дете. В това заключение той е посочил, че към момента, в който пешеходецът, стъпвайки на платното, е навлязъл в лентите за движение, водачът Д. е имал възможност да предотврати удара и настъпването на ПТП при спокоен и бърз ход на детето, а при спокойно и бързо бягане ударът е бил непредотвратим за него, като той е имал възможност да спре само ако се е движил със скорост не по-висока от 33 км/ч. Тук вещото лице е стигнало до това заключение приемайки, че опасността за водача е възникнала от момента, в който детето вече е слязло на пътното платно при началото на пресичането му, т.е. изминало е разстояние от 5,7 метра до мястото на удара. Тъй като моментът на възникването на опасността е правен, а в съдебната практика е прието, че при наличието на деца този момент възниква когато същите могат да бъдат възприети от водача още преди да започнат да пресичат, вещото лице дава отговор и на този въпрос. Във второто допълнително заключение на САТЕ експертът е посочил, че водачът е имал възможност и е възприел тичащия пешеходец когато последният се е намирал на тротоара на разстояние 9,27 метра /при бързо бягане/ и съответно на 6,24 метра /при спокойно бягане/ от мястото на удара. **Вещото лице в обясненията си в с.з. от 31.03.2022 г. е категорично, че ударът е бил предотвратим за водача и при двата вида бягане, при условие, че същият е реагирал със спиране от момента, в който е забелязал пешеходеца**, т.е. при изминат път от детето 9,27 м -6,24м, а не както е използвал в изчисленията си в отговора на в-с 4 от второто доп.САТЕ - път на пешеходеца от 5,7 метра. Вещото лице е посочило в обясненията си и още, че водачът се е движил със спиращо закъснение от 2,42 сек. до мястото на удара. За

посоченото време и с оглед приетата скорост на автомобила от 47 км/ч (или 13,175 м/с) той ще измине разстояние от 31,88 метра (при заместване във формулата $S=V.t$, или $5=13,175.2,42=31,88$ м.) При сравнение с опасната зона му за спиране от 29,83 метра, е видно, че ударът е бил предотвратим, т.е. ако от момента, в който е забелязал пешеходеца, водачът е реагирал, то той е могъл да спре преди мястото на удара, при движение на пешеходеца със спокойно и бързо бягане, както е посочило вещото лице в обясненията си от последното съдебно заседание. Освен това, от второто допълнително заключение на САТЕ се установява, че скоростта на автомобила към момента на удара е 33 км/ч, което означава, че водачът не е спирал ефективно, надявайки се да избегне удара с първоначалната маневра вдясно. Следователно причината за възникване на ПТП е в действията и бездействията на водача на процесния автомобил, който след като е имал възможност да забележи децата на тротоара, не се е съобразил с това обстоятелство и не е намалил скоростта до степен, за да може да спре преди мястото на удара, а е реагирал едва след като е видял, че детето бяга по пътното платно. В случая, водачът не е реагирал своевременно на възникналата опасност и не е съобразил скоростта си с конкретната пътна обстановка - наличие на деца в обхвата на пътя /на тротоара/, както и приближаване на кръстовище, където от лявата страна има училище, вкл. и друг автомобил, с който се е разминал, поради което сам се е поставил в невъзможност да предотврати произшествието. Той е нарушил правилата за движение като при приближаване към място, където на пътя или в близост до него се намират деца, /а случая и училище/ водачът е длъжен да намали скоростта, а при необходимост - и да спре. Освен това, водачът е бил длъжен да бъде особено внимателен и предпазлив когато пешеходците са деца. Посочва, че в случая предвид обстоятелството, че пешеходецът е малолетно дете, опасността за водача е възникнала не от момента, в който пешеходецът е предприел пресичането, а в един по-ранен момент, в който водачът е го е възприел за първи път. Претендира адвокатско възнаграждение по чл.38 ал. 1 т. 2 ЗА вр. Наредба № 1 на ВАС за минималните размери.

Софийски апелативен съд, действащ като въззивна инстанция, след като разгледа жалбите и обсъди събраните доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искове с правно основание чл. 432 ал.1 КЗ вр.чл.45 и чл.52 ЗЗД.

Ищецът И. П. Х. ЕГН *****, действащ лично и със съгласието на своята майка и законен представител М. К. Х., ЕГН *****, твърди, че във връзка с реализирано на 21.12.2017г. ПТП в гр. Харманли по вина на водача на л.а. марка „Киа Сиид” рег. № *****, е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, болки, страдания и неудобства. Поддържа, че деликтната отговорност на водача Д. Т. Д. е била обезпечена от „ЗД ЕВРОИНС” АД, чрез договор за застраховка “Гражданска отговорност”, обективиран в застрахователна полица № BG/07/517003040190, валидна към момента на ПТП-то. Претендира сумата от 35 000 лв., представляваща дължимото застрахователно обезщетение по договор за застраховка „Гражданска отговорност“ и сумата от 40.35 лв., представляваща

дължимо обезщетение за имуществени вреди, направени разходи за лечение, ведно със законната лихва от 09.05.2018г. до окончателното им изплащане и направените по делото разноски.

Ответникът „ЗД ЕВРОИНС“ АД оспорва предявените иски по основание и размер, като навежда твърдения за съпричиняване от страна на пострадалия, тъй като върху него не бил упражнен родителски контрол от страна на родителите му, доколкото към момента на настъпване на ПТП-то детето не било придружено от родител или друг възрастен, който да упражнява надзор върху него. Освен това е допринесъл за вредоносния резултат и тъй като внезапно е излязъл на платното за движение и по този начин не се е съобразил с разстоянието до приближаващото се към него превозно средство. Навежда твърдения за прекомерност на претендираното обезщетение. Претендира разноски.

От фактическа страна се установява, че на 21.12.2017г. на територията на гр. Харманли, около 17.00 ч., по ул. „Алеко Константинов“ на кръстовището образувано с ул. „Д-р Атанас Чочков“ с посока ул. „Г.М.Димитров“ л.а. марка „Киа Сиид“ рег. № *****, управляван от Д. Т. Д. не е внимателен и предпазлив към уязвимия участник в движението – пешеходец-дете И. П. Х., който внезапно навлиза на платното за движение от ляво на дясно по посока на движението и го блъска, с която става причина за ПТП с пострадало лице.

От заключението по допуснатата комплексна авто-техническа и медицинска експертиза/л.48/, кредитирано от съда като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните, се установява, че детето е получило следните травми - **счупване на костите на носа с изкривяване на носната преграда, охлузна рана по дясната страна на лицето, бузата и горната устна**. Проведено е оперативно лечение за спиране на кръвотечението от нова чрез връзване на разкъсаните артерии. При нормално протичане на лечебния процес, без усложнения, възстановителният период при такъв вид увреждания е около месец, а охлузванията са заздравели в рамките на 10 дни. През периода на лечение ищецът е изпитвал болки и страдания за срок около месец, като през първите две седмици болките са били с по-голям интензитет. При пострадалия е налице ***открито счупване на носните кости и изкривяване на носната преграда, като оперативното лечение за корекция на дефекти на носната преграда се извършва след завършване на растежа - 17-18 годишна възраст т.е. тепърва предстои.***

Установява се, че водачът е имал техническата възможност да възприеме пешеходеца от голямо разстояние, тъй като ПТП е в близост до училище и кръстовище, а на тротоара се намирала група деца, които тичали и се гонели. Именно затова пешеходецът е представлявал опасност за водача на л.а. не от момента на предприемане на пресичане на пътното платно, а още когато е забелязал групата на тротоара. От техническа гледна точка причина за настъпване на произшествието са субективните действия на водача с органите за управление, като водачът е имал техническата възможност при своевременна реакция за маневра за аварийно спиране да спре преди мястото на удара. Няма данни за препятствия по пътното платно, ограничаващи видимостта между водача и пешеходеца, които преди настъпване на произшествието са имали техническа възможност да се възприемат като

участници в движението. Ударът е бил предотвратим за водача на л.а. при начин на движение на пешеходеца спокоен и бърз ход, както и спокойно бягане.

По делото са ангажирани и гласни доказателствени средства - разпит на св.Д. /деликвент/, разпитан по делегация от РС-Харманли /л.137/ и Х. и Х. /майка на детето/, чийто показания следва да бъдат кредитирани при условията на чл.172 ГПК.

От показанията на свидетелката Х. (майка на ищеца), се установява, че след когато видяла сина си след претърпяното ПТП от носа му течала кръв, цялата му страна била охлузена и целият бил в синини. Посочва, че не му разрешават да играе на улицата, а само в училищния двор, където именно се намирали децата. Училището се намира на около 100 м. от мястото, където живеят. ПТП е станало, когато той е тръгнал да пресича на връщане.

От показанията на свидетеля Д. Т. Д. (водач на л.а., „Киа Сиид” рег. № *****) се установява, че ищецът е изкочил внезапно с бягане на пътното платно, а след него тичали и други момчета. Твърди, че непосредствено преди настъпване на ПТП-то бил заслепен от светлините на друг л.а. и забелязал ищеца едва при разминаването с него, като въпреки, че натиснал спирачки, не могъл да избегне удара. След удара носът на детето бил надут и имало малко кръв, било уплашено и казало, че го боли носа и не може да диша.

От заключението по допуснатата допълнителна авто-техническа експертиза/л.131 и л.177/, кредитирано от съда като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните, се установява, че **вината за произшествието е изцяло на водача Д., който не е реагирал своевременно на опасността и не е съобразил скоростта си на движение с конкретната пътна обстановка** (намалена видимост /ПТП е настъпило при здрач/, на кръстовище, в близост до училище, разминаване с насрещен автомобил). Видно от разпита му същият редовно е минавал по тази улица, тъй като това е пътя към неговия дом. Бил е запознат, че поради наличието на училище там често пресичат деца. Той не е намалил скоростта си и когато непосредствено преди това се е разминал с насрещно движещ се автомобил, който според него го бил заслепил. От заключението на САТЕ и разпита на водача е установено, че в района на местопроизшествието на ул. „Алеко Константинов" **не е имало пешеходна пътека, нито каквито и да било пътни знаци.**

Според първото допълнително заключение на САТЕ опасната зона за спиране на автомобила при скорост от около 47 км/ч. е 29,83 метра, а той е реагирал със спиране когато е бил едва на около 15 метра от мястото на удара. Вещото лице е изследвало предотвратимостта на удара от страна на водача, с оглед различния ход на движение на пострадалото дете. В това заключение той е посочил, че към момента, в който пешеходецът стъпвайки на платното е навлязъл в лентите за движение, водачът Д. е имал възможност да предотврати удара и настъпването на ПТП при спокоен и бърз ход на детето, а при спокойно и бързо бягане ударът е бил непредотвратим за него, като той е имал възможност да спре само ако се е движил със скорост не по-висока от 33 км/ч. Вещото лице е стигнало до това заключение приемайки, че опасността за водача е възникнала от момента, в който детето вече е слязло на пътното платно при началото на пресичането му, т.е. изминало е разстояние от 5,7 метра до мястото на удара.

Моментът на възникването на опасността е правен, а не технически извод, а в съдебната практика е прието, че при наличието на деца и училище в близост този момент възниква когато същите могат да бъдат възприети от водача още преди да започнат да пресичат, вещото лице дава отговор и на този въпрос. Във второто допълнително заключение на САТЕ експертът е посочил, че водачът е имал възможност и е възприел тичащия пешеходец когато последният се е намирал на тротоара на разстояние 9,27 метра /при бързо бягане/ и съответно на 6,24 метра /при спокойно бягане/ от мястото на удара. В о.с.з. от 31.03.2022г. е категоричен, че ударът е бил предотвратим за водача и при двата вида бягане, при условие, че същият е реагирал със спиране от момента, в който е забелязал пешеходеца т.е. при изминат път от детето 9,27 м -6,24 м, а не както е използвал в изчисленията си в отговора на в-с 4 от второто доп.САТЕ - път на пешеходеца от 5,7 метра. Вещото лице е посочило в обясненията си още, че водачът се е движил със спиращо закъснение от 2,42 сек. до мястото на удара. За посоченото време и с оглед приетата скорост на автомобила от 47 км/ч (или 13,175 м/с) той ще измине разстояние от 31,88 метра. При сравнение с опасната зона за спиране от 29,83 метра, е видно, че ударът е бил предотвратим т.е. ако от момента, в който е забелязал пешеходеца, водачът е реагирал, то той е могъл да спре преди мястото на удара, при движение на пешеходеца със спокойно и бързо бягане, както е посочило вещото лице в обясненията си от последното съдебно заседание. Освен това, от второто допълнително заключение се установява, че скоростта на автомобила към момента на удара е 33 км/ч, което означава, че водачът не е спирал ефективно, надявайки се да избегне удара с първоначалната маневра вдясно. Следователно причината за възникване на ПТП е в действията и бездействията на водача на процесния автомобил, който след като е имал възможност да забележи децата на тротоара, не се е съобразил с това обстоятелство и не е намалил скоростта до степен, за да може да спре преди мястото на удара, а е реагирал едва след като е видял, че детето вече бяга по пътното платно. В случая, водачът не е реагирал своевременно на възникналата опасност и не е съобразил скоростта си с конкретната пътна обстановка - наличие на деца в обхвата на пътя /на тротоара/, както и приближаване на кръстовище, където от лявата страна има училище, вкл. и друг автомобил, с който се е разминал, поради което сам се е поставил в невъзможност да предотврати произшествието. Той е нарушил правилата за движение като при приближаване към място, където на пътя или в близост до него се намират деца, /а случая и училище/ водачът е длъжен да намали скоростта, а при необходимост - и да спре. Освен това, водачът е бил длъжен да бъде особено внимателен и предпазлив, когато пешеходците са деца.

С оглед гореизложеното настоящата съдебна инстанция намира, че водачът е нарушил правилата за движение, визирани в разпоредбата на чл.116 ЗДВП /"Водачът на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците, особено към децата, към хората с трайни увреждания, в частност към слепите, които се движат с бял бастун, към слепо-глухите, които се движат с червено-бял бастун и към престарелите хора"./ Неоснователно е и възражението на ответния застраховател за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия. Вярно е, че в района няма пешеходна

пътека, нито други пътни знаци. При това траекторията на пресичане не е пряко и косо пред МПС, а диагонално /видно от скицата на вещото лице на л.134 т.е. времето за реакция на водача е повече. Установява се, че водачът е имал техническата възможност да възприеме пешеходеца от голямо разстояние, тъй като ПТП е в близост до училище и кръстовище, а на тротоара се намирала група деца, които тичали и се гонели. Именно затова пешеходецът е представлявал опасност за водача на л.а. не от момента на предприемане на пресичане на пътното платно, а още когато е забелязал групата деца на тротоара. От друга страна водачът е професионален таксиметров шофьор и живее в близост т.е. запознат е с пътните условия и намиращото се там училище, а това предполага професионални реакции.

Безспорно е налице валидна застраховка ГО към датата на ПТП, а поканата е връчена на застрахователя на 07.02.2018г. (видно от представената по делото претенция за изплащане на застрахователно обезщетение л. 9)

Няма новопредставени доказателства пред настоящата инстанция.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

Гражданската отговорност на причинителя на вредите към момента на причиняването им е била застрахована при ответното дружество по силата на сключен договор за застраховка "гражданска отговорност" .

С отговора на ИМ, депозиран на л.48 от делото, застрахователят релевира възражение за съпричиняване от страна на пострадалия, което се изразява във факта, че е пресякъл на необозначено за целта място и без да се съобрази с приближаващото МПС. Първа инстанция е приела, че същото е недоказано пълно и главно. САС намира този извод за правилен.

Материалноправният въпрос, свързан с предпоставките по чл. 51, ал. 2 ЗЗД за намаляване на обезщетението за неимуществени вреди при принос на пострадалия, съразмерността на съпричиняване на вредоносния резултат и начина на определяне на степента му, както и преценката за съотношението, в което всеки от участниците в процесното ПТП е допринесъл за настъпване на деликта, в случая е разрешен в противоречие с постоянната практика на ВКС, обективирана в решение № 153/31.10.2011 г. по т. д. № 971/2010 г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 33/04.04.2012 г. по т. д. № 172/2011г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 96/15.10.2012 г. по т. д. № 936/2011 г. на ВКС, ТК, I т. о., решение № 39/16.07.2010 г. по т. д. № 551/2009 г. на ВКС, ТК, II т. о., решение № 71/08.08.2016 г. по т. д. № 36/2015 г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 97/06.07.2009 г. по т. д. № 745/2008 г. на ВКС, ТК, II т. о. и други съдебни актове, постановени по реда на чл.290 ГПК. Според постоянната практика на ВКС за определяне наличието и степента на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на увреденото при ПТП лице е от значение съществуването на причинна връзка между поведението на пострадалия и противоправното поведение на водача на увреждащото МПС, въз основа на която съдът следва да определи обективния принос на всеки от участниците в конкретното ПТП. При преценка поведението на пострадалия решаващият съд следва да има предвид, че съгласно чл. 20, ал. 2 ЗДвП

отговорността на водачите на МПС за осигуряване безопасност на движението е завишена спрямо тази на пешеходците, вкл. чрез законодателно вмененото им задължение за избиране на подходяща скорост на движение на управляваното МПС, която би им позволила спиране при поява на препятствие на пътя, което са могли и са били длъжни да предвидят. В района на местопроизшествието не е имало пешеходна пътека, но съгласно разпоредбата на чл.119, ал.3 ЗДвП на кръстовища за пешеходна пътека се счита и продължението тротоарите. Когато в близост до пешеходците няма пешеходна пътека, те могат да пресичат платното за движение и извън определените за това места, но и в този случай следва да спазват правилата по ал.1, т.1, 2 и 4 на чл.113 ал.1 ЗДвП.

Както бе посочено по-горе налице е виновно и противоправно поведение на водача на МПС, тъй като категорично е могъл да забележи навреме пешеходецът /дете на 11 г./ и да предотврати удара. Тъй като ПТП е настъпило в района на кръстовище и училище, водачът е имал специални задължения за поведение - съгласно чл.47 ЗДвП „Водач на ППС, приближаващо се към кръстовище, трябва да се движи с такава скорост, че при необходимост да може да спре и да пропусне участниците в движението, които имат предимство.", В разглежданата хипотеза на деликт съдът трябва да вземе предвид и обстоятелството, че съгласно чл.20 ЗДвП отговорността на водачите на МПС за осигуряване безопасност на движението е значително по-завишена спрямо тази на пешеходците, особено на децата. Съгласно приетото в решение № 91/20.08.2014г., по т.д. № 66/2013 г. на I т.о., възрастта на пострадалия при ПТП не само е релевантна за преценката на решаващия съд дали той би могъл да допринесе за настъпила вредоносен резултат, но сама по себе си, по арг. от чл.116 и чл.117 ЗДвП е фактор, завишаващ дължимата от страна на водача на МПС грижа при изпълнение на тази правно регламентирана дейност, представляваща по естеството си източник на „повишена опасност“/по см. на чл. 134, ал. 1 НК/.

Ето защо и с оглед възрастта на пострадалия - дете на 11г., шофьорът е бил длъжен да предвиди и избегне удара. Следователно при установената ясна видимост на пътя и вмененото на водача на увреждащия автомобил общо задължение по чл.20 ал. 2 ЗДвП, което изисква да предприеме такава скорост на движение, позволяваща му да спре своевременно при възникнала, но все още невъзприета от него конкретна опасност избраната скорост, макар и в рамките на разрешената, се явява несъобразена с наличните пътни условия по см. на горещитираната разпоредба.

Гореизложените правни констатации обосновават извода за наличието на предпоставките на чл. 45 и чл. 52 от ЗЗД по отношение на причинителя на вредата, а именно: вреди, виновно противоправно деяние от страна на причинителя на вредата, причинна връзка между това деяние и причинените вреди. При това положение ищецът има правото да получи обезщетение за причинените вреди - неимуществени и имуществени .

Досежно размера на обезщетението, съдът съобрази следните обстоятелства:

В процесния случай ищецът претендира претърпени неимуществени вреди, изразяващи с в болки и страдания от факта на причинени една средна и няколко леки телесни повреди за период от около 1 месец.

От изложеното по-горе, както и предвид факта, че пострадалият е дете - към датата на ПТП през 2017г. е бил на 11г., което съчетано с обстоятелството, че съгласно приетото и неоспорено от страните заключение по допуснатата СМЕ са налице следните телесни повреди - счупване на костите на носа с изкривяване на носната преграда, охлузна рана по дясната страна на лицето, бузата и горната устна. Проведено е оперативно лечение за спиране на кръвотечението от нова чрез връзване на разкъсаните артерии. При нормално протичане на лечебния процес, без усложнения, възстановителният период при такъв вид увреждания е около месец, а охлузванията са заздравели в рамките на 10 дни. През периода на лечение ищецът е изпитвал болки и страдания за срок около месец, като през първите две седмици болките са били с по-голям интензитет. При пострадалия е налице открито счупване на носните кости и изкривяване на носната преграда, като оперативното лечение за корекция на дефекти на носната преграда се извършва след завършване на растежа - 17-18 годишна възраст т.е. тепърва предстои оперативна интервенция.

Ето защо съдът намира, че същото правилно е било определено общо на 15 000 лв., които към 2017г. са напълно адекватни на присъжданите обезщетения с оглед икономическата конюнктура в страната и обема вреди.

С оглед гореизложеното и при съвпадане изводите на първа и настоящата инстанции решението следва да бъде потвърдено в обжалваната осъдителна част.

Върху главницата се дължи лихва, считано от датата на поканата - 07.02.2018г. до окончателното ѝ изплащане.

ПО РАЗНОСКИТЕ:

Обжалваем интерес общо 7500 лв., като жалбата на застрахователя е неоснователна.

На основание чл.78 ал.1 ГПК жалбоподателят-ответник дължи в полза на въззиваемата страна направените по делото разноски, съгласно приложения списък по чл.80 ГПК, но такива няма направени.

На осн.чл.38 ал.2 ЗА се дължи адв.възнаграждение в размер на 705 лв. за предоставена безплатна правна защита, съразмерно с интереса /7500 лв./, както и 20% ДДС или общо 846 лв.

Воден от горното и на основание чл. 272 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 262195/01.07.2022г. постановено по гр.д. № 9597/2018г. по описа на СГС, ГО, ГО, 12 с-в, в обжалваната осъдителна част.

ОСЪЖДА „ЗД ЕВРОИНС“ АД, ЕИК 121265113, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Христофор Колумб“ № 43, ***ДА ЗАПЛАТИ В ПОЛЗА НА адв.А. Г. М. от САК, гр.***, ул.*** № **, ет. *, ап. **, сумата от 846 лв. /осемдесет четиридесет и шест лева/***

с вкл. ДДС представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ пред въззивна инстанция на основание чл.38, ал.2 ЗА.

В осъдителната част - до 7500 лв., както и в отхвърлителната му част, решението като необжалвано е влязло в сила.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____